

DE TWEEDE STEM

ELIN MEIJNEN

BB

Vertel de wereld wat je vindt van #Detweedestem

Vind de auteur: @elinmeijnen_schrijft

Vind de uitgever: @blossombooks.nl

NUR 284 / W032101

© 2021 Blossom Books

© 2021 Elin Meijnen

Omslagontwerp: Loudmouth

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

De songteksten op pagina 91, 142 en 153: uit 'Laat mij niet gaan' en 'Alleen', S10, *Snowsniper*.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje naar info@blossombooks.nl of vind ons op [blossombooks.nl](https://www.blossombooks.nl)

Lieve lezer,

Als er iets is wat ik graag zou willen kunnen, dan is het wel zingen. Het lijkt me zo geweldig om op onverwachte momenten ineens mijn mond open te trekken en dat iedereen die het hoort dan stilvalt. Het is toch een heerlijk talent om op die manier mensen te kunnen verbazen en vermaken?

Mette, de hoofdpersoon uit *De tweede stem*, heeft zo'n prachtige stem; eentje waarmee ze opvalt bij haar klasgenoten én haar docenten. Maar of dat nou altijd goed is... Ik moet zeggen dat ik net zoveel smulde van dit boek omdat het je zo meetrekt in de wereld van de zang, als dat ik blij was dat ik nooit zangles heb gehad. Je zal maar zo'n docent als Madeleine hebben... Ik ben benieuwd hoe jullie dit ervaren!

O ja, en dan nog even dit: *De tweede stem* is (hoe toepasselijk) het tweede deel uit onze BLOSSOM BOOKS SHORTIES-reeks; een serie die we hebben ontwikkeld speciaal voor de lezers die wél graag toffe verhalen lezen, maar (nog) geen zin hebben in honderden pagina's. Het is de bedoeling dat er nog veel meer gaan komen, dus als je houdt van dit soort boeken, houd ons dan vooral in de gaten!

#spreadthebooklove

Myrthe Spiteri

Eigenaar en uitgeefdirecteur Blossom Books

Mette

— NU —

Tell me somethin', girl, are you happy in this modern world? Tranen springen in mijn ogen en mijn stem hapert door de brok in mijn keel. Hopelijk merkt niemand van het koor er iets van. Waarom kan ik dit stukje nooit zingen zonder te huilen? Het gebeurt vanzelf. De muziek stroomt en de melodie beweegt precies mee met de woorden. We zingen zacht, zwel-len aan en dan komt die zin: *I'm off the deep end, watch as I dive in...* Klik, knopje om, daar zijn de tranen. Ik slik en knijp mijn ogen dicht. Kijk schichtig naast me of iemand het ziet. Langzaam wordt mijn stem weer normaal.

Ik vertel nooit dat ik in een koor zing. Dat snappen ze niet, zeker hier niet. Wel dat ik zing, onder de douche of zo, maar geen koor.

Op mijn vorige school was zingen heel normaal. Elke week hadden we muziekles, zongen we canons en meerstemmige liederen. Ondanks mijn verlegenheid kwam het geluid uit mijn keel, vloei-de de melodie en wist ik de noten.

‘En nu zonder Mette,’ zei Madeleine dan.

Madeleine was mijn muzikjuf. Het bleek dat niemand de tweede stem kende, dat ze allemaal mij hadden gevolgd. Diep vanbinnen was ik trots als ze dat zei, maar het liefst zou ik door de grond zijn gezakt

om voor altijd te verdwijnen. Opvallen is nooit mijn grootste hobby geweest.

En nu zit ik hier. Op een grote scholengemeenschap, in v4b tussen allemaal nieuwe leerlingen. Leerlingen met eigen laptops. Leerlingen die niet beter weten dan dat elk lokaal een digibord heeft. Mijn veilige wereldje ligt achter me. De school met de zachte kleuren, de kaarsen tijdens advent, de vreugdevuren in de zomer, het schoolkoor op vrijdagmiddag. En ik wilde het zelf. Mette Ferwerda wilde zelf opnieuw beginnen en waagde de sprong. Het klinkt minder heldhaftig dan het voelde. Iedereen gaat in zijn leven weleens naar een andere school, maar voor mij was het een sprong. Of was het een vlucht?

— TOEN —

Toen ik zeven was kwam ik voor het eerst binnen op de school met de zachte kleuren. Mijn ouders waren gescheiden en mijn moeder verhuisde met mij naar een grote stad. Ze wilde helemaal opnieuw beginnen. Ik kon na de herfstvakantie instromen in groep drie.

Mijn moeder, Joekie noem ik haar (op haar verzoek, ze had een bloedhekel aan 'mama', dat had een zeurklank vond ze), bracht me die eerste dag naar school.

Ik was bang. Dat weet ik nog. Heel erg bang. Alles was nieuw en anders en onbekend en groot en verschrikkelijk. De school stond op een plein. De grote houten deuren met glas en lood gingen loodzwaar open. Overal waren kinderen en ouders.

Aan de hand van Joekie liep ik een brede trap op. 'Joekie, dit kan niet. We moeten niet de trap op,' fluisterde ik.

Joekie verstevigde haar greep. ‘Hup Mette, wees mijn grote, dappere dochter, meester Gerard zit op de eerste verdieping.’

Ik begon te huilen. Op de eerste verdieping zaten altijd de gróte kinderen. Dat was zo geweest op mijn vorige school. Wij kleintjes kwamen nooit boven. De trap was een grens die we niet overschreden. Waarom nu wel?

Om ons heen renden kinderen schreeuwend en joelend naar boven. Niemand had een moeder bij zich. Niemand. En ze waren allemaal groter dan ik.

‘Joekie, dit klopt niet! We zitten verkeerd, we moeten beneden...’

Het klopte wel. Boven aan de trap verscheen een hoofd met een enorme rossige baard. Een zware stem verwelkomde ons. ‘Jij moet Mette zijn. Hallo. Ik ben meester Gerard. Jij komt bij mij in de klas.’ Hij knipoogde naar mijn moeder en ging ons voor naar zijn lokaal. Toen hij mijn tranen zag zakte hij door zijn knieën en keek me vriendelijk aan. ‘Kom, ik neem je mee naar een plekje vooraan. Dan zit je dicht bij mij en kun je een beetje wennen.’ Hij rook naar sigaretten. Hij bedoelde het goed.

Zo was het begonnen. En zo ging het door. Ik wende aan de zware deuren, liep elke dag de trap op en zocht mijn plekje voor in de klas. Een enkel tafeltje. Helemaal voor mezelf. Naast niemand.

— NU —

Ze valt op tussen al die meiden. Er is iets met haar.

Ze draagt geen make-up, toch stralen haar ogen. Haar rode haar zit in een nonchalante knot hoog op haar hoofd gebonden. Ze draagt sportieve kleding, een rugzak en sneakers. Eigenlijk niks bijzonders. Haar ogen

volgen me als ik voorbijloop. Boren zich in de mijne, heel even. Dan is het voorbij.

Ik loop naar de kantine, Lisa staat voor me in de rij. Ze twijfelt tussen het frikandelbroodje en het pistoletje warm vlees. Ik kan nog steeds niet geloven hoeveel keuze ze hier hebben. Ik kan de pompoensoep nog ruiken die op mijn vorige school elke vrijdag op het menu stond, geserveerd met zuurdesembrood. En nu sta ik in deze moderne kantine, in de gewone wereld, op een gewone school.

Lisa is een beginnende vriendin. Ik zit naast haar in de klas en ze wijst me de weg door de chaos van het grote gebouw. Ze is aardig. In de pauzes blijf ik bij haar en haar vrienden. Ze laten mij toe en ik lach om hun grappen. Gedogen, noemen ze dat.

Mijn blik dwaalt af en valt op het scherm aan de muur met mededelingen: **DOE JIJ MEE MET ONZE SCHOOLMUSICAL? MELD JE NU AAN!**

Lisa ziet het en geeft me een duw. 'Mette! Jij moet meedoen! Jij zingt toch?'

Iedereen valt haar bij. Doe mee! Meld je aan, superleuk!

Ik mompel iets vaags en loop weg. Zogenaamd naar de wc. Onder het scherm blijf ik staan. Ik lees de tekst nog een keer. *Inschrijfformulieren bij de balie. Uiterlijk 8 oktober inleveren.*

Ineens hoor ik een lage stem achter me. 'Best vet, hoor.'

Als ik me omdraai herken ik het meisje met de knot. Weer die blik. Dwars door me heen. 'Ik doe mee als schrijver.'

Ik voel dat ik een kleur krijg, hakkelt stomme zinnnetjes. 'Het lijkt me misschien wel leuk... maar ik weet niet... Ik ken niemand en zo.'

Ze glimlacht en steekt haar hand uit. 'Nou, dan ken je nu mij. Hoi, ik ben Flo. Aangenaam.'

Ik schud haar hand. Hij is zacht en warm.

Voordat ik iets terug kan zeggen gaat de bel. Een stroom leerlingen drijft ons uit elkaar en we laten los. Ik zie haar verdwijnen in de menigte. Mijn hand voelt anders. Zachtjes fluister ik. 'Hoi, Flo. Ik ben Mette...'

FLO

Take me anywhere / Anywhere away with you. Nieuwe selfie, nieuwe status. Ik weet eigenlijk niet voor wie ik dit doe. Toch helpt het, iets veranderen aan mijn WhatsApp-status. Het markeert de dag, mijn gevoel. Mama zat weer te pushen: 'Eet je wel gezond?' Ik heb geen eetprobleem. Ik vind haar eten gewoon vies. Na het sporten bunker ik zo drie tosti's naar binnen en de schaal met mandarijnen is altijd leeg met mij in de buurt. Yo, niks aan de hand dus.

Maar soms heb ik gewoon een slechte dag, en dan verander ik tien keer mijn status. Of ik ga schrijven, dat helpt ook. Schrijven, muziek luisteren en voetbal. Als ik voetbal verdwijnt alles. Dan vlieg ik. Ik wil elke dag, altijd voetballen.

Mette

—TOEN—

Op de school met de zachte kleuren deden we aan totaalontplooiing. Een mens is meer dan een hoofd. Ook hart en handen moeten ontwikkeld worden. Dus timmerden, handwerkten, schilderden en zongen we dat het een lieve lust was. En dansten we. Ze noemden het euritmie. Sierlijk met je armen bewegen op de klanken van een piano of een gedicht. De A met wijd open armen naar boven, de B een gesloten omhelzing van jezelf, en zo door tot de Z. Mijn jongere ik kon er helemaal in opgaan. Stiekem, dat wel. Want euritmie was stom.

Het fijnste vond ik de muziekles. Toen al. Helemaal toen we die van Madeleine kregen.

Ik maakte kennis met haar tijdens een schoolconcert. Ik zat naast Joekie, het schoolkoor zong – wat wilde ik daar graag bij, maar ik was nog te jong – en het orkest speelde. De dirigent was een oude man in een pak. Hij zwaaide de meer dan honderd leerlingen tot grote hoogtes. *Sanctus Dominus Deus.*

En ineens, van boven uit de hemel, kwam die stem. *Pie Jesu.*

Ze stond op het balkon, en ze zóng. Stralend als een engel, anders kan ik het niet noemen.

Ik hield mijn adem in. Joekie zag mijn ontroering. Zag hoe ik bleef

kijken naar haar verschijning, naar haar jurk, haar lange donkere haren en haar licht geheven handen tijdens de hoogste noten. Haar stem trof me als de bliksem, de melodie sneed door mijn ziel. Tranen stonden in mijn ogen, maar ik had het niet door. Ik was compleet in de war.

Na het applaus troonde mijn moeder mij mee naar voren om me kennis te laten maken met de zangeres. ‘We gaan haar even begroeten, Mette. Dat is leuk voor zo’n vrouw. Als je gezongen hebt, wil je complimenten.’

Ik wist niet of dat zo was, en al helemaal niet of ik degene was die die complimenten moest geven. Ik had namelijk geen idee wat ik moest zeggen. Ik zat propvol gevoel en tranen en geluk, maar niet propvol woorden. Joekie trok zich niks aan van mijn aarzeling – dat deed ze nooit – en stevende recht op haar doel af. Ze ging ervan uit dat ik volgde.

Daar stond ze. Omringd door een groepje aanbidders die haar kusten en toelachten. Bloemen in haar armen. Madeleine Inger, de engel die mij vanuit de nok van de kerk had toegezongen.

Van dichtbij leek ze anders, gewoner en kleiner.

Toen wij aan de beurt waren keek ze me aan met een scherpe blik en gaf me een hand. Haar wangen waren rood. ‘Madeleine, aangenaam.’ Daar bleef het bij. Haar blik trok naar Joekie en de twee vrouwen raakten in gesprek.

Ik verdween in de schaduw van mijn enthousiaste moeder die nooit om woorden verlegen zat.

‘Hoor je dat, Metteke, ze wordt jouw muzikjuf. Volgend schooljaar al. Wat zul jij blij zijn!’

Ik sloeg mijn ogen neer.

Joekie ratelde door. ‘Je had Mette moeten zien toen jij zong, Madeleine. Tranen in haar ogen. Ze is zó muzikaal, zo jong al... Je hebt haar echt geraakt!’

Madeleine knikte vriendelijk, maar haar blik dwaalde af. Ze had nog meer fans. Ze werd aangeklampt door andere mensen, draaide zich om en was weg.

Toen ik na de zomervakantie voor het eerst les kreeg van Madeleine Inger, deed ik of ik haar niet herkende. Dat leek me veiliger. Zij toonde ook geen blijk van herkenning, ik was een van de vele kinderen die uur na uur in haar lokaal verschenen voor de wekelijkse muziekles. Totdat ze me een keer hoorde zingen tussen de anderen. Toen zag ze me wel.

Na de les vroeg ze of ik even wilde blijven. 'Hoe heet jij?'

'Mette.'

Ze dacht diep na. 'Was jij toen niet met je moeder bij dat concert?'

Ik knikte.

'Nu weet ik het weer. Jij hebt een heel leuke moeder, weet je dat.'

Ik kreeg het warm. Ja, ik heb een heel leuke moeder. Dat zegt iedereen. Altijd.

'En jij ben ontzettend muzikaal. Ik heb het wel gehoord...'

Ik werd er verlegen van. Zei ze dat echt? Over mij?

Haar donkere ogen keken me doordringend aan. 'Ik wil jou voortaan op de voorste rij hebben tijdens de muziekles. Goeie stemmen moeten vooraan.'

Ik zweefde het lokaal uit. Vanaf dat moment was ik het lievelingetje van Madeleine. Tijdens haar lessen kreeg ik vaak een blik van verstandhouding of een knipoog. Jij begrijpt mij, jij bent muzikaal, jij bent bijzonder.

Het uur muziek werd mijn hoogtepunt van de week.

— NU —

Ik heb het inschrijfformulier ingevuld en me aangemeld voor de musical. Lisa is supertrots op me. Elke pauze gaat het erover. ‘Mette wordt beroemd.’ De hele groep is fan, nog voordat ik iets heb gedaan. Ik vind het supergénant, maar het voelt fijn om een vast groepje te hebben waar ik bij mag horen. Langzaam begin ik te geloven dat ze me niet uitlachen, maar gewoon blij voor me zijn. Dat is nieuw.

‘Je krijgt vast de hoofdrol,’ jubelt Lisa. ‘Weet je wat, we gaan spandoe-ken maken.’

Ze liggen helemaal in een deuk.

‘Mette wordt de ster van de school, Miss Musical. En als je later beroemd bent dan kennen wij jou en dan waren wij erbij vanaf het begin!’

Zo gaat het al dagen.

Morgen is de eerste bijeenkomst. Ik ben stikzenuwachtig. Moeten we meteen zingen en spelen? Dansen kan ik niet. Ja, alleen euritmie, huppelen op pianomuziek, maar dat telt niet. Ze zien me aankomen.

Flo heb ik niet meer gezien.

FLO

Selfie in de badkamer. Haren los, blik op het scherm gericht. Klik. Goed voor vandaag. Ik mag pas volgende week trainen. Die kloteblessure houdt me al weken op de bank en ik haat het. Ik word gek als ik niet kan voetballen. Ik heb er een gedicht over geschreven. Zal ik het posten?

Grappig, ik heb gezegd dat ik schrijf voor de musical. Ik had dat nog niet eens besloten, was er wel voor gevraagd door Pluijm. Maar toen ik dat meisje zag staan voor het scherm, floepte het er zomaar uit. Morgen is de eerste bijeenkomst. Ik denk dat ik wel ga.